

ИСАБЕЛ АЛИЕНДЕ ПОКВАРЕНОТО МОМИЧЕ

Превод от испански: Самул Франсес, 1996

chitanka.info

На единайсет години Елена Мехиас била все още една недохранена хлапачка, с лишената от блясък кожа на самотните деца, с дупки в устата поради закъсняло поникване на зъбите, с миши цвят на косата и с прозиращ скелет, който изглеждал прекалено внушителен за нейния ръст и заплашвал да пробие навън при коленете и лактите. Нищо във вида ѝ не издавало знойните ѝ блянове, нито известявало какво пламенно момиче е в действителност. Движела се незабележима сред простите мебели и обезцветените завеси в пансиона на майка си. Напомняла меланхолична котка, когато играела сред покрития с прах здравец и високите папрати на двора или сновяла с чиниите за вечеря от печката в кухнята до масите в трапезарията. Рядко някой клиент насочвал вниманието си към нея, а ако го сторел, то било само за да ѝ нареди да напръска с отрова гнездата на хлебарките или да напълни резервоара на банята, когато скърцащата помпа откажела да качи вода до втория етаж. Майка ѝ, изнурена от жегата и от къщната работа, нямала желание за нежности, нито време, за да наблюдава дъщеря си, затова изобщо не забелязала кога Елена започнала да се променя в едно по-различно същество. През първите години на живота си тя била мълчаливо и свито момиче, увлечено винаги в тайнствени игри, което си говорело само по ъглите и си смучело пръста. Излизала единствено до училището и до пазара и не проявявала интерес към шумното стадо на връстниците си, които играели на улицата.

Промяната на Елена Мехиас съвпаднала с идването на Хуан Хосе Бернал, Славея, както сам се бил нарекъл и както го рекламирал афишът, който той заковал на стената в стаята си. Обитателите на пансиона били в по-голямата си част студенти или служители в някоя невзрачна канцелария на обществената администрация. Порядъчни дами и господа, както казвала майка ѝ, горда, че не приема под покрива си, когото и да е, а само хора, достойни за уважение, с почтени занимания и добри обноски, достатъчно състоятелни, за да предплатят месечния си наем, и склонни да спазват реда в пансиона, подобаващ повече на духовна семинария, отколкото на хотел. „Една вдовица трябва да пази репутацията си и да накара другите да я уважават, не искам мястото, в което работя, да се превърне в гнездо на скитници и развратници“, повтаряла майка ѝ достатъчно често, за да не го забрави никой, а още по-малко Елена. Една от задачите на дъщерята била да наблюдава гостите и да осведомява майка си за всяка подозрителна

подробност. Тези шпионски задължения правели още по-безплатно момичето, което се изпарявало сред сенките в стаите, съществувало в тишина и се появявало ненадейно, сякаш се завръщало от някакво невидимо измерение. Майка и дъщеря вършели заедно разнородната работа в пансиона, всяка от тях погълната в мълчаливата рутина, без да изпитват нужда да общуват помежду си. И наистина, разговаряли малко, а когато го вършели, то било в свободните мигове рано следобед и най-вече за клиентите. Понякога Елена се опитвала да украси сивия живот на тези мъже и жени, които преминавали мимолетно през къщата, без да оставят следа, като им приписвала някое изключително събитие, оцветявала ги с подаръка на някоя потайна любов или някоя трагедия, ала майка ѝ улавяла с безпогрешен инстинкт проявите на въображението ѝ. По същия начин откривала и когато дъщеря ѝ потуляла информация от нея. Притежавала непреодолимо чувство за практичност и поддържала винаги будно съзнание за случващото се под покрива ѝ, било ѝ точно известно какво прави всеки един по всяко време на деня или на нощта, колко захар е останала в килера, за кого звъни телефонът или в коя стая са ножиците. Някога била весела и дори хубава жена, грубите ѝ дрехи едва удържали нетърпението на едно все още младо тяло, но вече толкова години се занимавала с жалки подробности, че свежестта на духа и вкусът ѝ към живота започнали да съхнат. И все пак, когато Хуан Хосе Бернал дошъл да поиска стая под наем, всичко се променило — и за нея, и за Елена.

Майката, очарована от претенциозните модуляции на Славея и от възможността за известност, съдържаща се в афиша, изменила на собствените си правила и го приела в пансиона, въпреки че той изобщо не отговарял на представата ѝ за идеалния клиент. Бернал казал, че пее нощем, затова трябва да почива през деня, че в момента е без работа и не би могъл да ѝ даде предплата за месеца, че е много придирчив по отношение на храната и на хигиенните си навици, вегетарианец е и взема душ два пъти дневно. Елена с изненада забелязала как майка ѝ регистрира без коментар новия гост и как го води към стаята му, влачейки с усилие тежкия му куфар, докато той носел калъфа с китарата и картонената тръба, в която държал скъпоценния си афиш. Прислонена до стената, девойката ги последвала нагоре по стълбите и видяла онова особено изражение на новия гост, с което той гледал

платнената престилка, прилепнала към влажните от пот бедра на майка й. Когато влязла в стаята, Елена включила провисналия от тавана вентилатор и големите му перки се завъртели със свистенето на ръждясаля железа.

От този миг привичките в къщата се променили. Имало повече работа, защото Бернал спял по времето, когато другите излизали да изпълняват задълженията си, заемал банята с часове, поглъщал смайващо количество храна за зайци, която трябвало да му бъде приготвяна отделно, използвал по всяко време телефона и включвал ютията, за да изглади ризите си на конте, без господарката на пансиона да прави въпрос за извънредните разходи. Елена се връщала от училище в жарките часове на ранния следобед, когато денят изнемогвал под ужасната бяла светлина, а по това време той все още карал първия си сън. По заповед на майка си се събувала, за да не наруши неестествения покой, който обгръщал дома. Момичето си дало сметка, че майка му се променя с всеки изминал ден. То доловило признаци още в началото, много преди останалите обитатели на пансиона да започнат да шушукат зад гърба й. Първо уханието, упоритият мирис на цветя, излъчван от жената и разнасящ се във въздуха на стаите, през които била минала. Елена познавала всяко ъгълче в къщата и натрупаният с годините опит в шпионирането й помогнал да открие флакончето с парфюм зад пакетите ориз и консервените кутии в килера. После забелязала линията от тъмен молив по клепачите, тънкия слой червило на устните, новото бельо, усмивката, с която посрещала Бернал привечер, когато гостът най-сетне слизал, току-що изкъпан, с още влажна коса, и се настанявал в кухнята, за да изгълта своите странни гозби на факир. Майката сядала срещу него и той й разказвал случки от живота си на артист, отбелязвайки всяка своя палава постъпка със силен смях, който бликвал откъм корема му.

Първите седмици Елена изпитвала омраза към този човек, който си присвоявал цялото пространство в къщата и цялото внимание на майка й. Отвращавали я косите му, мазни от брилянтин, лакираните му нокти, манията му да човърка с клечка зъбите си, неговата педантичност и нахалството, с което ги карал да го обслужват. Питала се какво ли намира майка й у него — та той бил само един дребен авантюрист, един никому неизвестен певец от мизерни барове, може

би сводник, както била предположила шепнешком госпожица София — от най-отдавнашните обитателки на пансиона. Ала една топла неделна привечер, когато нямало какво да се прави и часовете сякаш били спрели между стените на къщата, Хуан Хосе Бернал излязъл на двора с китарата си, настанил се на пейката под смокинята и погалил струните. Звуците привлекли всички гости, те се показали един по един, отначало плахо, като не проумявали добре причината за подобно оживление, ала сетне въодушевено наизвадили столовете от трапезарията и насядали удобно около Славея. Гласът му бил обикновен, но звучен, а и пеел очарователно. Знаел всички стари болера, шлагерите от мексиканския репертоар и някоя и друга партизанска песен, изпълнени с пиперливи думи и богохулства, които карали жените да се изчервяват. За първи път, откакто се помнело момичето, в пансиона царяло празнично настроение. Когато се стъмнило, запалили две парафинени лампи и ги закачили на дърветата, сетне донесли бира и бутилката ром, пазена като лекарство против настинка. Елена треперела, докато поднасяла чашите, тя осезавала като при треска, с всяка фибра на тялото си, думите на отчаяние в песните и воплите на китарата. Майка ѝ тактувала с крак. Отведнъж тя се изправила, хванала я за ръцете и започнали да танцуват, последвани веднага от останалите, включително и от госпожица София, която не спирала възбудено да жестикулира и се смееела нервно. Дълго време, напълно щастлива, Елена се движела, следвайки ритъма на гласа на Бернал, притисната до тялото на майка си и вдъхвайки новия ѝ аромат на цветя. Но после усетила как тя я отблъсква нежно и се отделя от нея, за да продължи сама. Притворила очи и отхвърлила главата си назад, жената се извивала като чаршаф, изсушаван от вятъра. Елена се отдръпнала, а малко по малко и гостите насядали по столовете, оставяйки стопанката на пансиона сама в средата на двора, унесена в своя танц.

От тази нощ Елена погледнала на Бернал с нови очи. Забравила, че ненавижда неговия брилянтин, клечката му за зъби и арогантността му, винаги когато го съзирала да минава или го чуела да говори, тя си спомняла песните от оня импровизиран празник и отново усещала паренето по кожата и объркването в душата си — някаква треска, която не успявала да изрази с думи. Наблюдавала го скришом, отдалеч — и така постепенно открила онова, което по-рано не била забелязала:

раменете му, широкия му и силен врат, чувствената крива на дебелиите му устни, съвършените му зъби, елегантността на ръцете му, дълги и фини. Обзело я непреодолимо желание да се доближи до него, да зарови лицето си в мургавите му гърди, да чуе вибрациите на въздуха в дробовите му и туптенето на сърцето му, да вдъхне миризмата му, миризма със сух и пронизващ привкус, като на щавена кожа или на тютюн. Представяла си, че си играе с косите му, че опипва мускулите на гърба, на нозете му, откривайки формата на петите му, че се превръща в дим, за да проникне през гърлото му и да го заеме изцяло. Но вдигнал ли мъжът очи, срещнал ли погледа ѝ, Елена побягвала, цялата разтреперана, да се скрие в най-отдалечения храсталак на двора. Бернал изцяло завладял мислите ѝ, момичето вече не можело да понася неподвижността на времето далеч от него. В училището Елена се движела като в кошмар, сляпа и глуха за всичко, освен за образите в самата себе си, където властвал само той. Какво ли правел в този миг? Може би спял по корем върху леглото в полуздрача на стаята със спуснати щори, топлият въздух, раздвижен от перките на вентилатора, струйка пот по дължината на гръбнака му, лицето му, зарито във възглавницата. Веднага щом ударел училищният звънец, изтичвала към къщи, като се модела да не се е събудил още, за да успее да се измие, да си облече чиста рокля и да седне да го чака в кухнята, преструвайки се, че пише домашните си, та майка ѝ да не я затрупа с домакинска работа. А после, когато го чувала да излиза, подсвирквайки си, от банята, агонизирала от нетърпение и страх, уверена, че ще умре от удоволствие, ако той я докосне или поне я заговори, жадуваща това да се случи и в същото време готова да изчезне сред мебелите, защото не можела да живее без него, ала и не би устояла на изгарящото му присъствие. Успявала да го следва навсякъде, обслужвала го и в най-дребното нещо, отгатвала желанията му, за да му поднесе онова, от което се нуждаел, преди още да го е поискал, но се движела винаги като сянка, сякаш криела съществуването си.

Нощем Елена не можела да заспи, защото той не бил в къщата. Ставала от хамака си и тръгвала като призрак из първия етаж, събирайки смелост, за да влезе накрая тихичко в стаята на Бернал. Затваряла вратата зад себе си и отваряла леко щорите, за да проникне отражението от улицата и да освети церемониите, които си била измислила, за да завладее късчетата от душата на този мъж, попили в

предметите му. Дълго се взираше в огледалото му — черно и бляскаво като локва кал, — защото той се бил оглеждал в него и следите от двата образа биха могли да се слоят в прегръдка. Приближавала се до стъклото с широко отворени очи, виждайки себе си с неговите зеници, и целувала собствените си устни с твърда и хладна целувка, която тя си въобразявала, че е гореща, като мъжка уста. Усещала повърхността на огледалото върху гърдата си и дребничките черешки на гърдите ѝ набъбвали, причинявайки ѝ глуха болка, която се спускала надолу и се настанявала неизменно в една и съща точка между краката ѝ. Търсела тази болка отново и отново. Изваждала от шкафа риза и ботушите на Бернал и си ги слагала. Правела няколко крачки из стаята, но много внимателно, за да не вдига шум. Така облечена, ровела в сандъците му, решила се с гребена му, смучела четката му за зъби, близвала от неговия крем за бръснене, галела мръсните му дрехи. После, без да знае защо, сваляла ризата, ботушите и роклята си и се отпускала гола върху леглото на Бернал, вдъхвала жадно миризмата му, призовавайки топлината му, за да се обгърне с нея. Опипвала цялото си тяло, започвайки от странната форма на черепа, полупрозрачните хрущяли на ушите, вдлъбнатините на очите, устната кухня — и така все по-надолу, като очертавала костите, гънките, ъглите и овалите на това незначително цяло, което била тя самата, жадуваща да бъде огромна, тежка и плътна като кит. Представяла си как се изпълва с течност, лепкава и сладка като мед, как набъбва и расте подобно огромна кукла, докато заеме цялото легло, цялата стая, цялата къща с издутото си тяло. Изнемощяла, навремени заспивала за няколко минути, потънала в сълзи.

Една съботна сутрин Елена видяла през прозореца Бернал да се приближава изотзад към майка ѝ, която перяла, наведена над коритото. Мъжът я хванал през кръста и тя не помръднала, сякаш тежестта на тази ръка била част от тялото ѝ. Отдалеч девойката доловила жеста му на притежание, поведението на отдаване на майка ѝ, интимността на двамата, онази връзка, която ги обединявала в една прекрасна тайна. Елена усетила как цялата се облива в пот, не можела да диша, сърцето ѝ пърхало между ребрата като уплашена птичка, ръцете и краката я сърбели, кръвта туптяла в пръстите ѝ, сякаш щели да се пръснат. От този ден тя започнала да шпионира майка си.

Една по една откривала търсените улики, в началото само погледи, някой прекалено дълъг поздрав, някоя съучастническа усмивка, подозрението, че под масата краката им се докосват и че си измислят поводи, за да останат сами. Най-сетне една нощ, завръщайки се от стаята на Бернал, където била изпълнила ритуалите си на влюбена, дочула от спалнята на майка си ромолене на подземни води — и тогава разбрала, че през цялото това време, докато тя вярвала, че Бернал припечелва прехраната си с нощни песни, мъжът се е намирал от другата страна на коридора, че докато тя целувала спомена за него върху огледалото и търсела следите му върху чаршафите му, той е бил с нейната майка. С умението си да става невидима, придобито в течение на толкова години, тя влязла през затворената врата и ги видяла, отдадени на насладата. Абажурът с ресни процеждал топла светлина, която издавала влюбените върху леглото. Майка ѝ се била превърнала в кръгло, розово, стенещо, разплуто създание, във виеща се морска анемона, цялата пипала и смукала, цялата уста и ръце, и нозе, и отвори, въртяща се отново и отново, прилепнала към голямото тяло на Бернал, който, тъкмо обратното, бил сякаш вцепенен, несръчен, със спазматични движения, парче дърво, разтърсвано от необясним вихрен порив на вятъра. До този момент Елена не била виждала гол мъж и останала изненадана от основните разлики. Мъжката природа ѝ се сторила груба и ѝ потрябвало време, за да се съвземе от ужаса и да си наложи да гледа. Скоро обаче я покорило очарованието на сцената и тя могла да наблюдава съвсем внимателно, за да научи от майка си действията, помогнали да ѝ отнеме Бернал, действия много по-могъщи от цялата нейна любов, от всичките молитви, блянове и мълчаливи призовавания, от всичките магически церемонии, с които го викала при себе си. Повярвала, че тези ласки и този шепот съдържат ключа към тайната и ако успее да ги овладее, Хуан Хосе Бернал ще спи с нея в хамака, който окачвала всяка вечер на две куки в стаята с шкафове.

Елена прекарала следващите дни като в просъница. Изгубила интерес към всичко, което я заобикаляло, включително и към Бернал, заел една резервна клетка в нейното съзнание, и се потопила във въображаема действителност, изместила напълно света на живите. Продължила да изпълнява задълженията си по силата на навика, но душата ѝ отсъствала от онова, което правела. Когато забелязала у нея липсата на апетит, майка ѝ го отдала на приближаващия пубертет,

макар че очевидно Елена далеч не била съзряла, и отделила време, за да седнат насаме и да ѝ обясни каква шега бил фактът, че се е родила момиче. Дъщерята изслушала в опечалено мълчание досадните обяснения за библейски проклетия и менструални кръвотечения, убедена, че на нея самата това никога няма да ѝ се случи.

В сряда, за първи път от почти една седмица, Елена почувствала глад. Влязла в килера с лъжица и ножче за консерви и изгълтала съдържанието на три кутии грах, снела дрехата от червен восък на питка холандско сирене и го изяла като ябълка. После изтичала в двора и прегъната на две, повърнала върху здравеца някаква зеленикава каша. Болката в стомаха и тръпчивият вкус в устата ѝ върнали чувството за реалност. Тази нощ спала спокойна, свита в своя хамак и смучейки пръста си, както някога в бебешката люлка. В четвъртък се събудила весела, помогнала на майка си да приготви кафето за пансионерите, после закусила с нея в кухнята, преди да тръгне за училище. В замяна пристигнала в училището, оплаквайки се от силни спазми в стомаха, и толкова се гърчила и молила за разрешение да отиде в тоалетната, че доста преди обяд учителката я пуснала да се прибере у дома.

За да избегне кварталните улици, Елена направила голяма обиколка и стигнала до къщата откъм стената на задния двор, който опирал в дърето. Успяла да се покатери по стената и да скочи в двора с по-малко риск от очакваното. Била изчислила, че в тоя час майка ѝ е на пазар, а тъй като бил денят за прясна риба, щяла да се забави доста. В къщата се намирали само Хуан Хосе Бернал и госпожица София, която вече седмица не ходела на работа поради пристъп на артрит.

Елена скрила учебниците и обувките си под някакви одеяла и се шмугнала във вътрешността на къщата. Изкачила се по стълбите, притулена до стената и сдържайки дъх, докато чула радиото да гърми в стаята на София и се поуспокоила. Вратата на Бернал поддала веднага. Вътре било тъмно и известно време тя нищо не виждала, защото идвала от утринния блясък на улицата, но познавала стаята наизуст, неведнъж била измервала пространството и знаела къде се намира всеки предмет, на кое точно място дъските на пода скърцат, на колко крачки от вратата е леглото. Въпреки това изчакала, докато очите ѝ привикнат с полумрака и се появят очертанията на мебелите. Миг по-късно различила и човека върху леглото. Не лежал по корем, както

толкова пъти си го била представяла, а по гръб върху чаршафите, облечен само със слип, едната му ръка била изпъната, а другата върху гърдите, кичур коса покривал очите му. Елена почувствала как отведнъж изчезнали напълно целият страх и нетърпение, натрупани през последните дни, усетила се пречистена, със спокойствието на човек, който знае какво трябва да направи. Сторило ѝ се, че е преживявала този момент много пъти; казала си, че няма от какво да се бои, защото става дума само за една церемония, която малко се различава от предишните. Съблякла, без да бърза, училищната униформа, но не посмяла да свали памучните си гащички. Пристъпила до леглото. Вече можела да види по-добре Бернал. Седнала на крайчеца, съвсем близо до ръката на мъжа, като се стараела тежестта ѝ да не причини нито гънка върху чаршафите, навела се леко, докато лицето ѝ се приближило на няколко сантиметра, и усетила топлината на дъха му и сладкия мирис на тялото му, после с изключително внимание легнала до него, изпъвайки всеки крак поотделно, за да не го събуди. Изчакала, заслушана в тишината, докато се решила да положи ръка върху корема му в почти недоловима ласка. От допира в тялото ѝ се надигнала вълна, която я задушавала, сторило ѝ се, че туптенето на сърцето ѝ отеква в цялата къща и ще събуди мъжа. Потрябвали ѝ няколко минути, за да се съвземе, но когато установила, че е неподвижен, напрежението ѝ спаднало и тя отпуснала дланта си с цялата тежест на ръката, толкова лека въпреки всичко, че не нарушила почивката на Бернал. Елена си припомнила действията на майка си, които била наблюдавала, и докато пропъхвала пръсти под ластика на слипа му, потърсила устата на мъжа и го целунала — така, както го била правила толкова пъти пред огледалото. Бернал изпъшкар в просъница и прегърнал момичето през талията, докато другата му ръка поела нейната, за да я насочи, а устата му се отворила, за да върне целувката, шепнейки името на любимата му. Елена чула, че назовава майка ѝ, ала вместо да се отдръпне, се притиснала още по-плътено до него. Бернал я хванал през кръста и я вдигнал върху себе си, нагласявайки тялото ѝ, като в същото време започвал първите любовни движения. Едва когато доловил върху гърдите си изключителната крехкост на този птичи скелет, искрица съзнание пронизала мъглата на съня му и мъжът отворил очи. Елена усетила как тялото му се напруга, как била сграбчена и задръпана с такава ярост, че паднала на пода, но

бързо се изправила и се върнала при него, за да го прегърне отново. Бернал я ударил през лицето и скочил от леглото, обзет от ужас може би заради някакви откоleshни забрани и кошмари.

— Развратница, покварено момиче! — извикал той.

Вратата се отворила и на прага се показала госпожица София.

Елена прекарала следващите седем години в интернат с монахини, други три в университета в столицата, а после започнала работа в банка. Междувременно майка ѝ се омъжила за любовника си и двамата заедно продължили да управляват пансиона, докато спестили достатъчно, за да се оттеглят в една малка вила сред полето, където отглеждали карамфили и хризантеми за продан в града. Славей поставил артистичния си афиш в златна рамка, но повече не пял в нощни спектакли и никой не забелязал отсъствието му. Нито веднъж не придружил жена си при посещенията на заварената му дъщеря, нито питал за нея, за да не разбуни терзанията, пропили собствения му дух, но често мислел за момичето. Образът на Елена останал непроменен за него, годините не го накърнили, тя продължила да бъде сластолюбивото и обладано от любов момиче, което той бил отблъснал. Наистина с времето споменът за тези леки кости, за тази детска ръка върху корема му, за този бебешки език в устата му претърпял развитие, докато се превърнал в страстно желание. Когато прегръщал натежалото тяло на жена си, той трябвало да се съсредоточи върху виденията си и старателно призовавал Елена, за да събуди все по-вялия порив на насладата. С годините започнал да посещава магазини за детско бельо и купувал памучни гащички, за да си доставя удоволствието да ги гали и да гали себе си. После го обземал срам от тези мимолетни изблици на невъздържаност и изгарял гащичките или ги закопавал дълбоко в градината в напразно усилие да ги забрави. Станало му навик да обикаля из парковете и около училищата и да наблюдава отдалеч момиченцата, още невлезли в пубертета, които му връщали за няколко твърде кратки мига бездната на онзи незабравим четвъртък.

Елена била на дваисет и седем години, когато за пръв път посетила дома на майка си, за да ѝ представи своя годеник, армейски капитан, който вече цял век я молел да се омъжи за него. Младите

пристигнали в един от онези свежи следобеди на ноември, той се бил облякъл цивилно, за да не изглежда прекалено високомерен с военната си униформа, а тя се била натоварила с подаръци. Бернал очаквал това посещение с вълнението на юноша. Неуморно се взираше в огледалото, изучавал собствения си образ и се питал ще забележи ли Елена промените у него, или в съзнанието ѝ Славей е останал непохабен от времето. Бил се подготвил за срещата, бил подбирал всяка дума и си представял всеки неин отговор. Единственото, за което не помислил, било, че вместо пламенното момиче, заради което той живеел в кошмари, пред очите му щяла да се появи една невзрачна и стеснителна жена. Бернал се почувствал предаден.

Привечер, щом еуфорията от пристигането отминала и майката и дъщерята си разказали последните новини, изнесли няколко стола на двора, за да се насладят на прохладата. Въздухът бил напоен с аромата на карамфилите. Бернал предложил да пийнат по глътка вино и Елена го последвала, за да потърси чаши. За няколко минути останали сами, един срещу друг в тясната кухничка. Тогава мъжът, очаквал толкова време подобна възможност, хванал ръката на жената и ѝ казал, че всичко било едно страшно недоразумение, че онази сутрин спял и не знаел какво върши, че никога не бил искал да я захвърли на пода, нито да я назовава така, затова нека бъде състрадателна и да му прости, та дано той успее да възвърне разума си, защото през всичките изминали години парещото желание по нея не преставало да го преследва, изгаряйки кръвта му и разрушавайки духа му. Елена го погледнала учудена, без да знае какво да отвърне. За какво покварено момиче ѝ говорел? За нея детството било някъде далеч в миналото, а болката от тази първа отблъсната любов била останала затворена в някое запечатано кътче на паметта. Тя не пазела никакъв спомен от онзи отдавнашен четвъртък.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.